

V I N N Ý

K M E N

Občasník Brněnské diecéze

číslo 4

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.“

J 15,5

K povodňové sbírce, která proběhla v loňském roce a vynesla celkem 71.453,- Kč, přinášíme v tomto čísle informaci přímo z náboženské obce v Hrádku nad Nisou, kam byla celá sbírka odeslána. Výše uvedená částka byla odeslána z diecézního účtu, kromě toho některé náboženské obce odeslaly sbírku věnovanou na povodně přímo do postižených oblastí.

Všem, kteří přispěli, děkujeme.

(Článek ses. Hedvika Zimmermannové, duchovní náboženské obce v Hrádku nad Nisou, uvádíme na stránce 22.)

Obsah

Slovo bratra biskupa P. Šandery	4
Svatodušní zamyšlení (<i>M. Kubiček</i>)	6
O Trojici (<i>D. Konečná</i>)	8
Prázdniny! Hurá na cesty! (<i>A. Štěpánková</i>)	11
Dějiny rané Jednoty bratrské (<i>J. Sladký</i>)	13
Stránky pro děti	16
Stránky pro mládež	18
Rozhovor s bratrem emeritním biskupem ThDr. R. Medkem	20
Daleko a přesto blízko (<i>H. Zimmermannová</i>)	22
Dar vzájemného setkávání (<i>J. Skácelová</i>)	24
Pozvánky	26
Výročí a narozeniny	27
Datový plán	28

Slovo bratra biskupa

*Budeš prokazovat lásku svému bližnímu;
je jako ty...*

Lv 19, 18 (doslovný překlad)

V uplynulých dnech jsem byl konfrontován se svědectvím o utrpení lidí ve světě. Poprvé to byla hrůza, kterou musejí prožívat lidé v Kongu. Podruhé šlo o Kubánce a zvláště o tamní disidenty a politické vězně... a pak zemětřesení a tsunami v Japonsku a konflikt v Libyi a ...

Jak se dnes někdy říká, svět se stal jednou vesnicí. Více o sobě víme. Na jedné straně víc poznáváme rozdíly kultur, na druhé to, co nás přes všechny rozdíly spojuje. Ale taky si uvědomujeme globální důsledky našich činů a našeho životního stylu.

Jsme součástí jednoho celku. Uvědomujeme si svou zodpovědnost, ale taky hranice.

Nemůžeme zachránit celý svět. Ale můžeme a máme vyjít ze sebe. Můžeme se učit vidět v lidech i na druhém konci světa své bližní. Můžeme s nimi cítit v jejich trápeních, ale taky objevit způsob, jak jim pomoci... Prorok Izajáš nám ve svém vyučování o správném postu přikazuje, abychom nebyli neteční ke svému tělu (*srov. Iz 58, 7c*). Tím vlastním tělem myslí naše bližní. Nejsou cizí. Znásilněné ženy z Konga, kubánští vězni svědomí se svými blízkými, Japonci, kteří přišli o své blízké a o všechno... no prostě všichni. Patří k nám a my k nim. Kristus nás učí, že v druhých – zvláště v těch nejpotřebnějších – k nám přichází on sám (*viz Mt 25, 31-46*).

*Pane, hledáme tě
a ty k nám přicházíš v našich sestřích a bratřích,
Děkujeme ti za každého člověka.
Děkujeme za to, co nám skrze druhé lidi dáváš poznat
a čím nás obdarovááš.
Uč nás správně se dívat.
Uč nás pravému milosrdenství.
Uč nás být bližními podle tvých představ.
Prosíme tě za druhé v jejich trápeních a zkouškách.
Posiluj je a pomáhej jim i nám.*

Amen.

Uprostřed Velkého postu L. P. 2011

Petr Šandera, biskup

Svatodušní zamyšlení

Skutky apoštolské 2,1-12

Každoročně si pročítám biblický příběh letnic a ačkoliv patří mezi dobře známé, vždycky znovu se mi vrací ta otázka, kterou končí dvanáctý verš: „**Co to má znamenat?**“

Co znamenají Letnice, jinak řečeno ***Svatodušní svátky***?

Pravda, v povědomí většiny lidí poněkud zaostávají za dalšími křesťanskými svátky, ale ve skutečnosti s nimi tvoří dokonalou jednotu: Vánoce, Velikonoce a svátky Svatodušní – to jsou tři svátky, které mají ekumenickou platnost, jsou společné všem křesťanským církvím.

Vánoce a Velikonoce jsou, doufejme, jasné. Co ale znamenají ty Svatodušní? Znovu ta otázka: „**Co to má znamenat?**“

Pokusme se nějak poskládat jednotlivé události:

Od jeruzalémských letnic už vše směřuje přímo ke vzniku církve: ***Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratři?“ Petr jim odpověděl: „Obrat’te se a každý z vás at’ přijme křest ve jméno Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ (Sk 2, 37-39)*** Dále pak je psáno, že se k jejich společenství denně přidávali noví a noví.

Vznik církve – to následně znamená, že se dále čím dál větší rychlostí rozbíhá i to poslání, které dal svým učedníkům Ježíš: „*Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.*“ (*Mk 16,15*) – svatodušní svátky lze pak spojit i s **počátkem misie**.

Ale je zde ještě jedna důležitá věc, která s tím vším souvisí, a to je **porozumění**. „***Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči?***“ užasli ti, kteří byli svědky svatodušní události (*Sk 2,8*). Náhle jako kdyby padla ta bariéra, kterou si kdysi dávno lidé přivodili svou pýchou, když chtěli postavit věž čnicí až do nebe a tak si „učinit jméno“ (*Gn 11,1-9*). Zmatení jazyků, „Bábel“, to už může být minulostí – Duch svatý otevírá a ukazuje cestu porozumění.

Jaká by pak měla být církev, aby byla vpravdě „letniční“ (mimo zaběhlá klišé a navyklou terminologii, nikoli jako název konkrétní denominace)? Jak by taková církev měla vypadat a vystupovat teď, v jednadvacátém století?

Domnívám se, že by to měla být církev, která je otevřená a přístupná všem. Církev, která je ochotná a schopná dialogu a naslouchání, která nepřistupuje k ostatním lidem jako majitelka Pravdy, ale jako pomocnice a služebnice. Mám někdy obavy, že si my křesťané tu a tam pleteme pojmy, konkrétně že si slovo *misie* zaměňujeme za *expanzi* a slovo *evangelizace* za *agitaci* a *ideologickou propagaci*. Jenomže v tom obojím, v misii i evangelizaci, by mělo jít především o dialog, a dialog, to je především právě to zmíněné *naslouchání*.

„*Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči?*“ divili se tehdy ti lidé. Je to vlastně docela jednoduché – proto, že nepromlouvali jenom sami lidé, ale promlouvat jim dával Duch svatý. A pro něho nejsou rozhodující lidské zvyklosti, tradice a obyčeje, ba ani náboženská dogmata, ale naopak – **osvobození**. „*Kde je Duch Páně, tam je svoboda*“, píše apoštol Pavel (2K 3,17). Jsem přesvědčen, že právě tohle je jedinečná výzva a šance daná křesťanské církvi i každému z nás křesťanů. Víra v Boha Otce, Syna a Ducha svatého, tedy víra trojiční (tím už trochu předbíhám k následujícím svátkům Nejsvětější Trojice) v sobě zahrnuje mimo jiné i pochopení pro *jinost*; a to pak znamená, že i schopnost zmíněného dialogu, rozhovoru. Ale ve skutečném dialogu nesleduji jako konečný cíl přesvědčit druhého o „své pravdě“, ale o té pravdě, která mne oslovila, mu podat svědectví a té, která oslovila jeho, umět naslouchat.

Porozumění, schopnost, ve které se stanou srozumitelnými i jazyky doposud zdánlivě „cizí“ – v tom nalézám jeden z největších darů Ducha svatého. Protože evangelium – radostná zvěst – není ani o ideologii, ani o dogmatech a věroukách, ale skutečně o porozumění, osvobození a lásce.

Miroslav Kubíček
farář v NO Staré Brno

O Trojici

*Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží
a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.*

2. list Korintským 13,13

Sestry a bratři,

touto větou začínáme každou nedělní bohoslužbu. Je v ní obsaženo všechno: základ, na kterém stojíme, tajemství, ze kterého žijeme a cíl, k němuž směřujeme.

Víra v jednoho Boha ve třech osobách je základním a charakteristickým prvkem křesťanství. V jiných monoteistických náboženstvích nic obdobného nenajdeme. Můžeme tedy říci, že existence Nejsvětější Trojice je základním dogmatem křesťanské víry. Abychom tuto skutečnost lépe pochopili, nechme se provázet Písmem.

První svátostí, kterou křesťan ve svém životě přijímá a jíž se prakticky stává křesťanem, je křest. A sem patří i Kristův křest. Všechna čtyři evangelia hovoří o Ježíšově křtu v Jordánu, kterým Kristus zahájil svoji činnost. Tím, kdo Ježíše pokřtil, byl Jan Křtitel. Příběh vypráví o tom, jak na Krista – Božího Syna – sestupuje v podobě holubice Duch Svatý, a jak v tomto symbolu učedníci poznávají, že on je ten slíbený Pomazaný, Spasitel, Mesiáš, kterého Otec posílá na svět. „**Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm.**“ (*Jan 1,32*). A v Markově evangeliu čteme: **A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“** (*Mk 1,11*).

Ježíš pak ještě mnohokrát v průběhu svého působení dává porozumět svému vztahu k Otci. Bůh jako Otec je Ježíšem představován několika způsoby: Nalistujme Evangelium podle Jana, 14. kapitolu, kde je zaznamenána rozmluva Ježíše s jeho učedníky:

Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho již znáte, neboť jste ho viděli.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ Ježíš mu odpověděl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky! Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci. A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu.“

(foto Milan Vostřel)

Již ve Starém Zákoně vystupuje Bůh jako Stvořitel – Otec. Stejně tak Starý zákon hovoří o třetí osobě – Duchu svatém: Duch svatý je často zmiňován jako Duch Hospodinův, Duch moudrosti, Duch Boží. Zmiňují ho téměř všechny starozákonné knihy, zejména proroci, k nimž často hovořil, např.: „**I stane se potom: Vyleji svého ducha na každé tělo.**“ (Joel 2,28), nebo „**Na němž odpočine Duch Hospodinův, Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady a síly. Duch umění a bázně Hospodinovy.**“ (Izajáš 11,2).

Jan Křtitel vlastně opakoval tato zaslíbení po vzoru starozákonních proroků: „**Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já - on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.**“ (Matouš 3,11). Ve 14. kapitole Janova evangelia Ježíš svým učedníkům slibuje, že se k nim navrátí po svém nanebevstoupení v podobě Utěšitele, nebo Ducha pravdy, nazývaného Duchem svatým. V jiném odkazu o naplnění Duchem svatým Ježíš svým učedníkům přikázal: „**Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstanete ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.**“ (Lukáš 24,49). Ten pak skutečně o letnicích přišel – jak o tom svědčí Písmo ve 2. kapitole Skutků apoštolských.

Dříve ale svým učedníkům Ježíš uložil: „**Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal.**“ (Mt 28,19-20)

Proto dodnes v úvodu každé bohoslužby slýcháme: **Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.** Milost kterou přijímáme, láska kterou opětuje me, společenství které sami tvoříme. Tím jsme zváni a zahrnováni do Božího života i my, kteří si říkáme křesťané.

Dana Konečná,
farářka NO v Hovoranech

Prázdniny! Hurá na cesty!

Pomalou, ale jistě se k nám blíží dlouho očekávaná doba letních prázdnin. Zvláště děti, které svůj rok dělí na dvě období – od prázdnin do Vánoc a od Vánoc do prázdnin – se již nemohou dočkat. Toužebně vyhlíží poslední den školy. Doma se odevzdá vysvědčení a školní taška i s nedojedenou svačinou letí pod stůl, aby tam v klidu a míru celé dva měsíce odpočívala. Školní tašku pak nahradí kufry a batohy a hurá na cesty.

Prázdniny jsou přece od toho, aby se zapomnělo. Děti na školu a my dospělí na své všednodenní povinnosti a starosti. Toužíme po změně a naše cesty jsou dobrým způsobem, jak tyto přání a tužby naplnit. A tak cestujeme.

Cestujeme za poznáním, za zábavou, za odpočinkem, za dobrodružstvím. Cestujeme, abychom poznali nové lidi a nové země, jiné zvyklosti, chutě a vůně. Cestujeme za přáteli, za příbuznými, za těmi, které máme rádi a které jsme dlouho neviděli...

Každá cesta však v sobě skrývá i různá rizika a nebezpečí a ne vždy se všechna naše očekávání splní. Jsou věci a události, které neovlivníme – třeba počasí, nebo selhání techniky. Mnohým nepříjemnostem ovšem můžeme předejít dobrou přípravou, když se například předem promyslí a do batohu přibalí vše na suchou i mokrou variantu.

Může se však stát, že i při sebedůkladnější přípravě zapomeneme na to nejdůležitější (a není to plácačka s rumem, jak by si mohl někdo myslet, byť i ta může být někdy důležitá).

Ať již totiž cestujeme kamkoliv, je nezbytné mít s sebou dobrého průvodce, který nám vždy ukáže tu správnou cestu. A kdo jiný by tímto průvodcem měl být než ten, před nímž žádná z našich cest není skrytá a který dokonce i sám o sobě je cestou. Zapome-

nout o prázdninách na školu, na práci či jakoukoliv jinou všednodennost je dobré a pro naše tělo i duši prospěšné. Zapomeneme-li však vzít s sebou průvodce Ježíše Krista a bedekr s jeho radami – Boží slovo – necháme doma, pak i ta nejkrásnější, nejzajímavější či nejdobrodružnější cesta nebude tou cestou pravou.

A kdo chce, aby všechny jeho prázdninové cesty byly vždy i těmi cestami pravými, nechť si do svých kufrů a batohů přibalí i toto desatero:

Desatero pro cestovatele:

(Anonym)

1. Rozluč se se svými, ale ne s Bohem.
2. Nezapomeň si vzít všechny věci, a to i pro duši.
3. Obuj si dobré boty, aby ti vydržely i na cestu do kostela.
4. Chod' po všech křižovatkách, ale nezapomeň na cestu Boží.
5. Smetí dávej do košů, ne do duše.
6. Na cestu neházej kamení, ale úsměvy.
7. Dej si černé brýle tak, aby ti nezastínily Boha.
8. Dobře se najez, ale neodcházej s hladovou duší.
9. Chod' podle značek i podle příkazů Božích.
10. Vrať se z cesty zdravý, ale i lepší

Anna Štěpánková,
farářka NO v Brně – Židenicích

(foto Milan Vostřel)

Dějiny rané Jednoty bratrské (1457-1494)

Mgr. Jiří Sladký

2. Chelčického názory na společnost¹

Sledujeme-li vznik a vývoj Jednoty bratrské v jejích počátcích, bylo by zcela nemyslitelné nezmínit v tomto článku osobnost jihočeského zemana a myslitele husitské doby Petra Chelčického. Vždyť to byl právě on, jehož názory utvářely podobu Jednoty nejen v jejím raném období, ale s učením Chelčického se Bratří museli vyrovnávat po celou dobu své existence.

Základním stavebním kamenem myšlení Petra Chelčického není kupodivu milost Boží či ospravedlnění z víry, nýbrž je to zákon Boží nebo zákon Kristův, chcete-li. Samozřejmě, že se nejedná o plnění nějakých striktních zákonných norem, ale jde o zákon lás-

ky, který byl zjeven v osobě Ježíše Krista. Petr tento zákon přirovnává k síti², která hříšného člověka vytahuje ze zkázy. Čistě teoreticky by takto mohl být zachráněn celý svět, zákon Kristův však vyžaduje lidskou poslušnost a to je pro mnohé křesťany velkým problémem. Chelčický tedy ve vztahu ke světu nijak nehyří optimismem, nečeká nějaké velké probuzení, spíše hovoří o utrpení či pronásledování pravých křesťanů. Svět je mu dílem Antikristovým a církev v něm žijící, je jakási množina všech věrných, ovšem jak velká je tato množina, to ví jenom sám Pán Bůh. Proto o církvi hovoří jako o menšině, přičemž se odvolává na dějiny nejranější církve, kdy církev vedle Římanů a Židů, byla malou částí společnosti a řídila se právě zákonem lásky, na rozdíl od světa, který má svoje instituce, úředníky, armádu apod.

Pravý křesťan, který do důsledku následuje životní příklad Ježíše Krista, se tedy nesmí podílet na světských úřadech a na světském panování. Vždyť základním životním pravidlem věřícího člověka má být služba, nikoliv donucování, panování. Zákon Kristův lze totiž přijmout jen dobrovolně. Navíc je to norma, která, na rozdíl od církve, je vcelku lehce člověku uchopitelná. Zákon Kristův nám byl zjeven v evangeliích, které jsou součástí Božího Slova – Bible. Nemusíme tedy nic hledat ani vymýšlet. Boží zákon je ale podle Chelčického v ostrém protikladu ke světu a lidským zákonům. Proto křesťan, chce-li se tak nazývat, musí stát vždy v opozici vůči světským úřadům, vládcům či jiným autoritám. V tomto bodě se Chelčický liší od všech husitských kněží, kteří následovali Viklefa a ve svém myšlení si zachovali středověký model chápání lidské společnosti. Odmítání spojení světské a duchovní moci je tedy jedním z nejsilnějších důrazů Chelčického učení. Příčinu tohoto stavu hledá ve spojení církve s Římskou říší ve 4. století po Kristu, za Konstantina Velikého. Tehdy došlo k zesvětštění církve. I přesto, že svět je ovládnán pohansky, vidí v tom Chelčický určitý Boží záměr. „Tento způsob vlády je Boží opatření, aby se hříšní lidé mezi sebou až do konce nepohubili.“³ Křesťan se však nikdy nesmí podílet

na světské vládě. Stejně tak je nesmyslem hovořit o křesťanské vrchnosti. To proto, že světský král používá donucovacích nebo jinak pohanských prostředků k prosazení a upevnění své moci, kdežto Ježíš Kristus, který je králem králů a chce být králem všech křesťanů, nikoho k ničemu nenutí. Jen nabízí svůj zákon lásky k dobrovolnému přijetí. To však neznamená nějakou neposlušnost či rebelii poddaných vůči vrchnosti. Petr, který se řídí Písmem svatým, moc dobře zná Boží požadavek z epištoly apoštola Pavla Římanům.⁴ Jistě je mu znám i výrok Ježíše Krista: „Odevzdejte tedy to, co je císařovo, císaři a co je Božího, Bohu.“⁵ Proto poslušnost věřících vůči vrchnosti musí být v tomto smyslu vymezená. Křesťan má povinnost platit daně a bude jistě poslouchat vrchnost ve všem, co není proti Božímu zákonu. Na víc ale už vrchnost nemá právo a nesmí znásilňovat svobodu myšlení, svědomí a vyznání víry.

Tolik asi k dnešnímu pojednání. Vzhledem k tomu, že článek tohoto rozsahu neumožňuje hlubší a obsírnější analýzu, budeme se v příštím pokračování ještě zabývat dalšími nejdůležitějšími názory Petra Chelčického, totiž vztahem křesťanů k násilí a válce a Petrovou kritikou sociálního rozdělení společnosti.

Poznámky:

¹ Podrobně k této problematice viz: *J. HALAMA, Sociální učení českých bratří 1464–1618, Brno 2003, s. 13–23*

² K učení Petra Chelčického o zákonu Božímu a o církvi viz: *P. CHELČICKÝ, Síť víry, Praha 1929*

³ *J. HALAMA, Sociální učení českých bratří..., s. 16*

⁴ *BIBLE, Český ekumenický překlad, Praha 1995, lze však užívat i jiné překlady; zmíněným textem je Ř 13,1–7*

⁵ Viz tamtéž, L 20,25

Zdravíme vás z Mateřského klubu při NO Blansko a přinášíme vám ukázkou několika obrázků, říkanek a výtvorů, které naše společenství dětí a rodičů každým týdnem provází.

Helena Ladičová & Michal Hvězda

Žába

Žába leze po žebříku,
(Naznačit rukama lezení)

Natahuje elektriku.
(Natahovat střídavě rukama k sobě)

Nejde to, nejde to,
(Kroutit rukou)

Necháme to na léto.
(Mávnout, že je to jedno)

Modlitba

Není lepší na tom světě
než svědomí čisté.
To nám dávej, uchovávej,
milý Pane Kriste!

Brambora

Kutálí se ze dvora
Vélikánská brambora.
Neviděla, neslyšela,
Spadla na ni závora.
- Kam koukáš, ty závoro?
- Na tebe, ty bramboro!
Kdyby tudy projel vlak,
Byl by z tebe bramborák!

Obě modlitby jsme převzali ze stránek
www.modlitba.cz

Brouk

Leze, leze brouk,
Vítř do něj fouk.
Otáčí se dokola,
Zavolejte doktora!...
- Převalil se brouk.

Modlitba

On ti bude Otcem,
vodit bude tebe,
jeho láska sešle ti
požehnání z nebe.

Myška tanečnice

Měl jsem

myšku tanečnici,(Ruce v bok a natáčet se)

Tancovala po světnici,

Byla černá a bílá,(Pohládit se rukou od prsou přes
břicho na černá a bílá)

Tuze se mi líbila.

Očka měla jako sklíčka,(Točit ručkama před očima jako
dalekohledem)

Točila se dokolečka,(Zatočit se)

Dupla sem a dupla tam,(Dupnout na jednu a na druhou
stranu)

Mrskla vousem pod nosem.(Naznačit vousky)

Soutěž Omalovánky

Jiné obrázky k vybarvení najdete na internetové adrese
<http://deti.vira.cz/Omalovanky>

Vyberte a vybarvěte nějaký a pošlete nám ho (nebo jeho
scan) na adresu [Husův sbor CČSH, Demelova 1, Prostějov,
796 01](mailto:Husův sbor CČSH, Demelova 1, Prostějov, 796 01) nebo na e-mail hendy.iv@gmail.com

Nejpovedenější z nich budeme publikovat v příštím čísle.

Obrázky, které jsme vybrali a které děti jistě dobře znají, i
mnoho dalších, najdete na internetové adrese [www.coloring-
book.info](http://www.coloring-book.info)

PRO MLÁDEŽ

Recenze knihy – Marek Orko Vácha: Šestá cesta

Donedávna bych nevěřila, že mě tolik zaujme kniha, která není napsaná formou příběhu. Myslela jsem, že text, který má za úkol informovat a poučit, dokážu číst jen před zkouškou nebo když píšu seminární práci. Šestou cestu Marka Orka Váchy jsem ale přečetla jedním dechem a těšila jsem se na každou volnou chvíli, kdy budu moci její stránky opět otevřít. Příběh hlavního hrdiny, se kterým bych mohla prožívat dobrodružství, zklamání nebo touhy, kterému bych mohla držet palce nebo s ním soucítit jsem v této knize nenašla. Nahradil jej příběh můj vlastní.

Marča Košíčková

Tomáš Akvinský dokazuje Boží existenci pěti způsoby. První mluví o pohybu. Něco se hýbe v důsledku jiné věci nebo síly. Musí tedy být nějaký Prvotní hybatel. Druhý důkaz mluví o tom, že žádný objekt nevzniká sám od sebe. Musí tedy existovat primární příčina, Bůh, který je na počátku řetězce existence všech věcí. Další důkazy, o kterých Tomáš Akvinský mluví, se týkají nahodilosti a nutností věcí, potom také stupně dokonalosti a na závěr rozumného plánu – přírodních procesů, které napovídají, že byly vytvořeny moudrým tvůrcem, Bohem.

»

Marek Orko Vácha ve své knize Šestá cesta otevírá další způsob, kterým se dá Boží přítomnost vnímat, poznat a zažít. Bůh je láska. Lásku zažíváme, podíváme-li se na milovanou bytost, matka uspávající dítě je plna tohoto citu. Milujeme své rodiče, milujeme své sourozence, milujeme v neposlední řadě svého partnera.

Prayers Window

Pavel píše: Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši.

Co je vlastně ona láska? Hormony? Emoce? Víme, že existuje, nikdo ale neřekl, proč existuje, podotýká Marek Orko Vácha ve své knize. Jak se vlastně stane, že k někomu cítíme něco jiného než k dalším osobám?

Autor knihy nás zavádí do říše zvířat, ukazuje nám přírodní zákony a podotýká, že i němé tváře si své partnery vybírají. Vědecké studie dokázaly, že například dlouhé ocasy samečků vlaštovek jsou atraktivní pro jejich ptačí protějšky. Existuje něco podobného i u lidí? A nebylo by lepší a výhodnější se řídit pouze onímy pudy a emoce a možná zklamání nebo ztráty nechat prostě bokem? Proč jsme od Boha dostali dar lásky? A když už ho teda máme, co s ním? Co vlastně od lásky očekáváme a neočekáváme toho příliš?

Slitovný Bože, v Evangelii odkrýváme, že zabývat se tím, co jsme anebo nejsme, nevede nikam. To podstatné je v pokorné důvěře plynoucí z víry. A na cestě důvěry je nám dáno poznávat, že "Bůh nemůže dát nic jiného, než svou lásku".

Požehnej nás, Pane Ježíši Kriste, ty, který nás odíváš šatem svého milosrdenství. Amen.

»

Marek Orko Vácha na stránkách své knihy rozehrává koncert krásných myšlenek. Odpovídá na mnohé otázky, které se člověk honí hlavou. Nelítá nikde v oblacích, nezahluje čtenáře nepochopitelnými myšlenkami, nepoučuje, co dělat a co naopak ne. Mluví o tématech, kterými se člověk může vnitru trápit, přesto je nevysloví, protože buď nechce nebo to ani neumí.

Přes biologické a genetické vysvětlení podstaty lásky se autor nenásilným a naprosto přirozeným způsobem dostává k pocitům, touhám a přáním

zamilovaných. Přes naturalistické pojetí křehkého citu přechází k jeho duchovnímu obsahu. A jak píše Marek Orko Vácha, jedno nemůže žít bez druhého. Tělo je spojeno s duší. A mezi dvěma, které spojuje pouto lásky přebývá Bůh. Nejsou dva, ale tři. Muž, žena a s nimi přebývá Hospodin.

Rozhovor s bratrem emeritním biskupem ThDr. Rudolfem Medkem

Máte za sebou dlouhou cestu v duchovenské službě. Vzpomínáte si na něco, co by se dalo nazvat impulsem k tomu, že jste se po této cestě vydal?

Svá dětská léta jsem prožil v klášterním sirotčinci po smrti svých rodičů. Řeholní život jsem měl stále před očima a tak není divu, že jsem si od malička hrával na kněze a že také později jsem myšlenku stát se knězem neopouštěl, i když se mně nabízely jiné možnosti. Když jsem například studoval vojenské gymnázium, měl jsem možnost stát se důstojníkem. Pak, když jsem studoval na obchodní akademii, mohl jsem pracovat ve spořitelně nebo ve světě obchodu. Skutečně jsem také nějaký čas pracoval jako obchodní příručí na Křivoklátě a jako účetní v hlavním skladu tabáku (kouřit jsem se však nenaučil).

Myšlenka stát se knězem mne ale přesto neopouštěla a já se v září roku 1945 přihlásil ke studiu na Husově bohoslovecké fakultě. Ani tady to však nebylo jednoduché, neboť jako absolvent obchodní akademie jsem neměl latinu a musel jsem z ní do roka složit doplňovací maturitu, abych mohl být zapsán jako řádný posluchač fakulty. V té době se na fakultě nedalo studovat bez latiny.

Předpokládám, že to nebylo vždycky jednoduché. Jestliže byste teď stál zase na začátku, ale měl už dnešní zkušenosti a přehled o tom, co to obnáší. Rozhodl byste se stejně, anebo byste volil jinak?

Svého rozhodnutí stát se knězem jsem nikdy nelitoval. Rád jsem církvi sloužil a nebýt mého věku, rád bych jí sloužil stále. Samozřejmě byly při té službě i různé těžkosti. To tehdy, když mě chtěli ze služby propustit, protože jsem se nelíbil církevním tajemníkům a já měl jít buď do výroby, anebo do služby z města na vesnici. Také rozdělení mé rodiny, kdy manželka po léta sloužila jinde než já, bylo bolestné.

Ve funkci biskupa jste byl v závěrečných letech totality. Jak se v té atmosféře dalo vůbec pracovat? Asi bylo třeba velkých diplomatických schopností, aby byl možný alespoň základní život církve.

Celý svůj aktivní život jsem sloužil v komunistickém režimu. Už jako obyčejný kněz jsem byl pod dozorem státních úřadů. A jako biskup teprve. Bez značné dávky diplomacie v jednání se státními orgány biskupská práce nebyla možná. Biskup musel dávat pozor na každé slovo, i když v Brně krajský církevní tajemník byl docela slušný člověk. Jinde tomu tak většinou nebylo. Musel jsem si dát pozor i před vlastními lidmi v církvi...

Církev je živým organismem, vyvíjí, ale i mění se v průběhu času. Svět se nesmírně změnil právě za posledních pár desetiletí. Co by podle Vás mělo být tím nejpřednějším, k čemu se má církev zaměřit teď, v tak zvané „postmoderní“ době?

Myslím si, že především by si církev měla zachovat svou identitu, zachovat ideály, za kterých vznikla. V poslední době pronikají do ní vlivy, které zdatelně mění její spiritualitu. Nemyslím tím jenom to, že v duchovní práci mají převahu především ženy, ale hlavně to, že se v ní uplatňují duchovní, kteří nevyrostli v naší církvi a vnášejí do ní spiritualitu z církví, ze kterých k nám přestoupili. Ptáte-li se, co by mělo být v církvi nejpřednějším úkolem dnes, odpovídám, že stále totéž, totiž věrné hlásání evangelia a dodržování církevní tradice.

A co vnímáte teď, po celoživotní službě, jako nejdůležitější pro Vás?

V přítomné chvíli považuji pro sebe za nejdůležitější, aby byl Pán Bůh ke mně milosrdný, odpouštěl mi moje hříchy, dal mi zdraví, zachoval mi zrak a dal mi s manželkou dožít v pohodě a Božím přátelství.

Děkujeme za rozhovor, k němuž byly podnětem 85. narozeniny bratra biskupa.

Otázky kladl Miroslav Kubíček

Daleko a přesto blízko.

Podíváte-li se na mapu naší republiky, tak vidíte, že od vás na jihu, k nám do Hrádku nad Nisou úplně na severu, je to pěkně daleko. A přesto mám po posledním půlroce pocit, jako byste byli našimi přímými sousedy, tedy alespoň podle toho jak bezprostřední a velká byla vaše pomoc obyvatelům našeho města po bleskové povodni v srpnu 2010, kdy se hladina Nisy zvedla během několika málo hodin z 50 cm na 4 m a my zůstali odříznuti od světa a nezbylo nám, než evakuovat obyvatele a čekat až voda opadne. Na menší povodně jsme už zvyklí, ale takovou vodu nikdo nepamatoval. Některé domy byly zaplavené i v prvním patře.

Finanční prostředky, které přišly na účet diakonie i farního úřadu jsme rozdělovali na základě spolupráce s městem ve výši 3.000,- Kč až 10.000,- Kč podle postižení a konkrétní situace obyvatel. Byla to pomoc, která mnohým rodinám pomohla nejen nakoupit věci základní potřeby, ale také pro ně byla signálem, že na tu pohromu nejsou sami. Myslím, že mnozí v těchto dnech přehodnotili nejen své životní hodnoty, ale i pohled na církev, když jim přišla pomoc, se kterou vůbec nepočítali.

Co pro mnohé však bylo ještě větším překvapením, byly vánoční balíčky. Přišly v době, kdy už skončily veškeré dotace. Mnohokrát jsme zažili překvapení, dojetí a velkou radost z toho, že na nás myslí lidé, kteří nás vůbec neznají. Voda nám mnohé vzala, ale také jsme díky ní zažili pocit sounáležitosti, nezištné pomoci a bratrské lásky, a to i díky vám.

foto autorka

Děkuji vám všem za to, co jste pro nás udělali, za vaše modlitby i materiální pomoc. A to nejen jménem svým, ale i těch, kterým jste pomohli, i když jejich jména neznáte. Na závěr jeden z e-mailů, který nám přišel a je adresován vlastně i vám:

foto autorka

„Dobrý den, tímto mailem bych vám chtěla poděkovat jménem celé naší rodiny za balíček, který jsme obdrželi od vás a vašich kolegů z husitských kostelů, i taková drobnost nám pomůže dívat se dopředu a vědět, že naše osudy nejsou lidem lhostejné. Ještě jednou velké díky“

Hedvika Zimmermannová,
duchovní NO v Hrádku nad Nisou

bratr Benjamin Mlýnek, farář v NO Jablonec nad Nisou (foto autorka)

Dar vzájemného setkávání

Ve dnech 18. a 19. února pořádala brněnská diecéze Církve československé husitské seminář pro zástupce diecézní rady a náboženských obcí s názvem Církev jako společenství, který se konal v rámci vzdělávacího cyklu Společně po cestách víry. Cílem tohoto setkání bylo zamyšlení nad významem, možnostmi a výzvami spolupráce v církvi. Dále pak výměna názorů, zkušeností a přání ve vztahu laiků a duchovních a v neposlední řadě vzájemné obohacení životem ve víře. Setkání mělo mnoho rozměrů. Pobožnost, kterou vedl biskup ThDr. Petr Šandera, nás vedla k duchovnímu spojení a kromě jiného otevřela i téma našich osobitých darů, které můžeme použít v lásce ve prospěch ostatních. Poetický večer s Mgr. Jurajem J. Dovalou vytvořil atmosféru krásy a ukázal, že i prožívání umění je jednou z důležitých cest k Bohu. Sobotní úvodní zamyšlení nad textem Dr. Rutrleho „Laik a CČS“ vedla Mgr. Světluše Košíčková, ThD., která vše začala krásným podobenstvím jehlanu, kde se spojuje Bůh, duchovní, laici a společnost. Okomentovaný text se stal jedním z vodítek cenné následující diskuse ve skupinách.

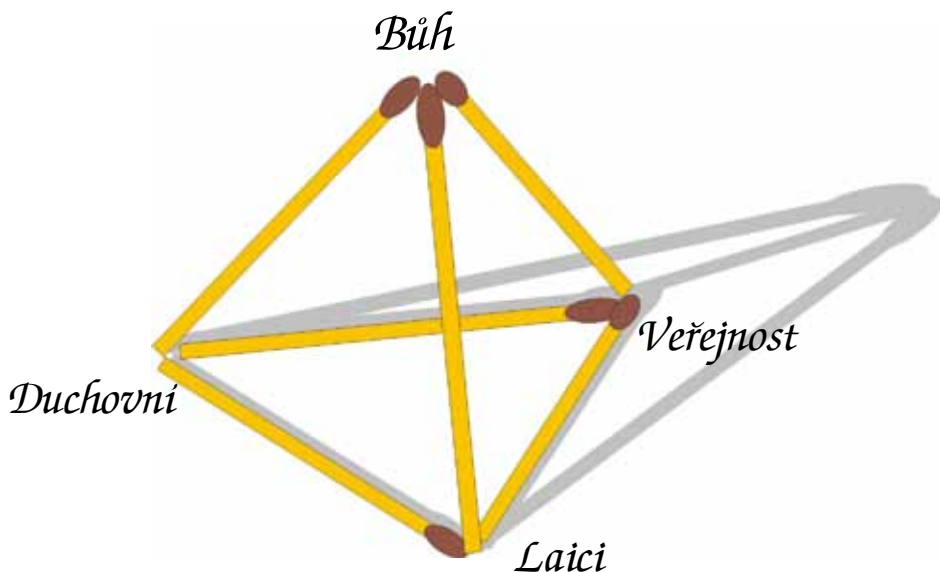
Námětů bylo mnoho. Dovolím si uvést alespoň některé postřehy, které se týkají očekávání a potřeb duchovních a laiků. Duchovní by potřebovali více spolupracovat i mezi sebou a radovat se z každé i malé akce. Také by uvítali i školení pro duchovní, které by se týkalo právě komunikace s laiky i s veřejností. Očekávali by i samostatné věřící, kteří budou jednat i nezávisle na duchovním. Cítí, že lidé u nich hledají hlavně jistotu. Ocenili by, kdyby s nimi laici byli schopni hovořit o svém duchovním volání, popř. právě o svých darech, které mohou při vzájemné spolupráci využít. Zamýšlí se nad problémem zesvětšování a jeho mezích.

Laici očekávají od duchovních duchovní vedení, osobní rozhovory nad otázkami víry, ale i její aplikace do běžného života. Současně hledají i povzbuzení na své cestě životem a ocenili by zaměření se na mládež. Hledají kontakt na základě vzájemné důvěry a pomoci a pochopení života v současnosti. Uvítali by i návštěvy členů církve, kteří jsou starší nebo nemocní.

Celé setkání bylo pro mě osobně povzbuzením a také ukázkou toho, že vzájemné sdílení a obohacování má hluboký smysl. Problém, se kterým si nemusím vědět rady, může někdo uchopit z jiného hlediska. Diskuse vedená s láskou a vírou může ukázat cestu nebo k ní aspoň dovede a cesta se ukáže později.

Děkuji všem za společně strávené chvíle.

Jana Skácelová,
NO Blansko

Pozvánky

Akademický klub Tábor zve na svá pravidelná setkání.
Tentokrát se můžete těšit na:

14. května 2011:

Ing. Borek Bayer – Vyprávění o obsahu poslední monografie

11. června 2011:

Tibor Skalka – Poznatky studenta právnické fakulty.

Setkání se konají vždy ve 14:30 hodin ve farní místnosti
Církve československé husitské **Botanická 1, Brno, 2.poschodí.**

* * * * *

Již tradičně se bude konat **Noc kostelů**, a to dne **27. května 2011**. Podle posledních informací se z naší diecéze letos zúčastní tyto náboženské obce:

**Blansko, Brno - Botanická, Brno - Královo Pole,
Brno - Řečkovice, Brno - Tuřany, Brno - Židenice,
Havlíčkův Brod, Jihlava, Kroměříž, Kuřim, Prostějov,
Slavkov, Třebíč, Třešť (patří pod NO Jihlava)
a Uherský Brod.**

Více informací získáte na: www.nockostelu.cz

Výročí a narozeniny

Narozeniny v období květen – srpen 2011:

Petra Vítková – 28. května (80 let)
farářka v. v.

Mgr. Jana Chaloupková – 29. května (70 let)
farářka v NO Kroměříž
a administrátorka v NO Morkovice

ThDr. Rudolf Medek – 23. června (85 let)
emeritní biskup

Bohumila Bednaříková – 25. června (70 let)
farářka v NO Brno – Černovice

ThDr. Světluše Košíčková – 26. června (60 let)
farářka v NO Brno – Tuřany

Helena Matušková – 1. srpna (75 let)
farářka v. v.

Srdečně blahopřejeme.

Datový plán

Květen:

- 3. 5. – modlitba Taizé (Botanická)
- 5. 5. – VKD Brno
- 6.-7. 5. – Kurz základů teologie
- 7. 5. – vikariátní shromáždění Východní Morava
zasedání Ústřední rady
- 9.-11. 5. – Duchovní cvičení
- 12. 5. – VKD Vysočina
- 14. 5. – Setkání všech generací
- 19. 5. – porada vikářů
- 21. 5. – vzdělávání
modlitba Taizé (Prostějov)
- 27. 5. – zasedání diecézního revizního finančního výboru
Noc kostelů
- 28. 5. – zasedání diecézní rady
- 30.-31. 5. – Synoda

Červen

- 2. 6. – Oslavení Páně
- 3.-4. 6. – Kurz základů teologie
- 3. 6. – zasedání Ústřední rady
- 4. 6. – zasedání Církevního zastupitelstva
- 7. 6. – modlitba Taizé (Botanická)
- 9. 6. – VKD Vysočina

- 11. 6. – Škodějov
- 12. 6. – sbírka Dr.K.Farského (na Škodějov)
Boží hod svatodušní
- 17.-18. 6. – Synoda v Essenu
- 18. 6. – modlitba Taizé (Prostějov)
vikar.shromáždění Vysočina
- 19. 6. – Svátek Trojice
- 21. 6. – VKD Východní Morava
- 25. 6. – zasedání Diecézního kárného výboru

Červenec

- 2. 7. – Pout' na Sázavu
- 5. 7. – modlitba Taizé (Botanická)
- 6. 7. – Bohoslužba k uctění M.J.Husa – Botanická
(Husova sbírka)
Bohoslužba k uctění M.J.Husa
(televizní přenos z Betlémské kaple)
- 11.-17. 7. – Duchovní cvičení
- 23.-30. 7. – setkání mládeže v Přibyslavi
- 30.7 - 6.8. – setkání starších dětí v Přibyslavi

Srpen

- 2. 8. – modlitba Taizé (Botanická)
- 6.-13. 8. – setkání dětí ve Vápenné
- 13.-20. 8. – setkání menších dětí v Přibyslavi

Vinný kmen

občasník Brněnské diecéze

Vydala Brněnská diecéze Církve československé husitské
v roce 2011

© Brněnská diecéze CČSH

Redakční rada: šéfredaktor: Miroslav Kubíček, členové: Milan Vostřel,
Michaela Kubíčková, Mariana Košíčková, Pavel Pospíšil

Sazba a tisk: Tiskové středisko DR CČSH v Brně.
Fotografie neoznačené autorem pochází z archivu DR.

Určeno pro vnitřní potřebu CČSH